

Черни очи съ черна вѣла,
Туриха ъж во кочія,
Главиха ѿ (Турчинъ) коджджія,
Да кара Ради кочія.
Върваха мало и много,
Отидоха край море-то,
Моренки хоро играятъ.
Рада на Турчинъ говори:
„Турчине, коджджіе ле!
Отвържи ми бяло лице
Бяло лице съ бяла вѣла,
Черни очи съ черна вѣла,
Да погледамъ горе долу,
Горе долу по хоро-то
По хоро-то, по моми-те,
Дано вида отъ моя-та

Отъ моя-та мила рода.“
Коджджія отговаря:
Ти щешъ, Радо, да си видишъ,
Твой-та, Радо, клета рода,
Кога роди върба грозде,
А ракита жълти дюли.“
И Рада му отговаря:
„Коджджія, братъ да ми сі,
Я подай ми влашко ноже,
Да разрежа тая ябълка,
Уста-та да си раскваса.“
Коджджія ѿ подаде
И подаде влашко ноже;
Пробода са бяла Рада
Пробода са въ клето сърце.

108.

Стоянъ и Чифутче.

Обзаложи ся младъ Стоянъ
Сосъ Чифутче, съ друга вѣра,
Че има булче хубаво
И има конче хранено,
За денъ во Стамболъ утива,
И пакъ си назадъ доходе.
Чифутче дума Стояну:
„Стояне, холанъ Стояне!
Ако ли идишъ и додишъ,
Халалъ да ти сѣ дукяни
Заедно съ дукянджичета;
Ако ли идишъ, не додишъ,
Ща ти отзема, Стояне,
Хубава булка чимширка
Съ убаво конче хранено.“
Стоянъ си у тяхъ отиде
И на Марійка думаше:
„Марійке, булче хубава!
Стани ми, конче извади,

Съ ройно го вино напои,
Со бѣлъ го оризъ назоби,
Зере ся облогъ обложихъ
Со Чифутче друга вѣра,
Чи имамъ булче хубаво,
Хубаво конче хранено,
За денъ во Стамболъ утива
И пакъ си назадъ дохожда.“
Тоги ся Стоянъ вѣскачи
На това конче хранено,
Отъ вѣжъ вратника излязва;
Срещба го срещна Чифутка,
Чи му ракія подади.
То не ми било ракія,
Току ми било магіе.
Стоянъ на кончи задряма;
Слѣнце-то трепти да зайди,
Стоянъ во село замръкна.
Кончи Стояну думаше: